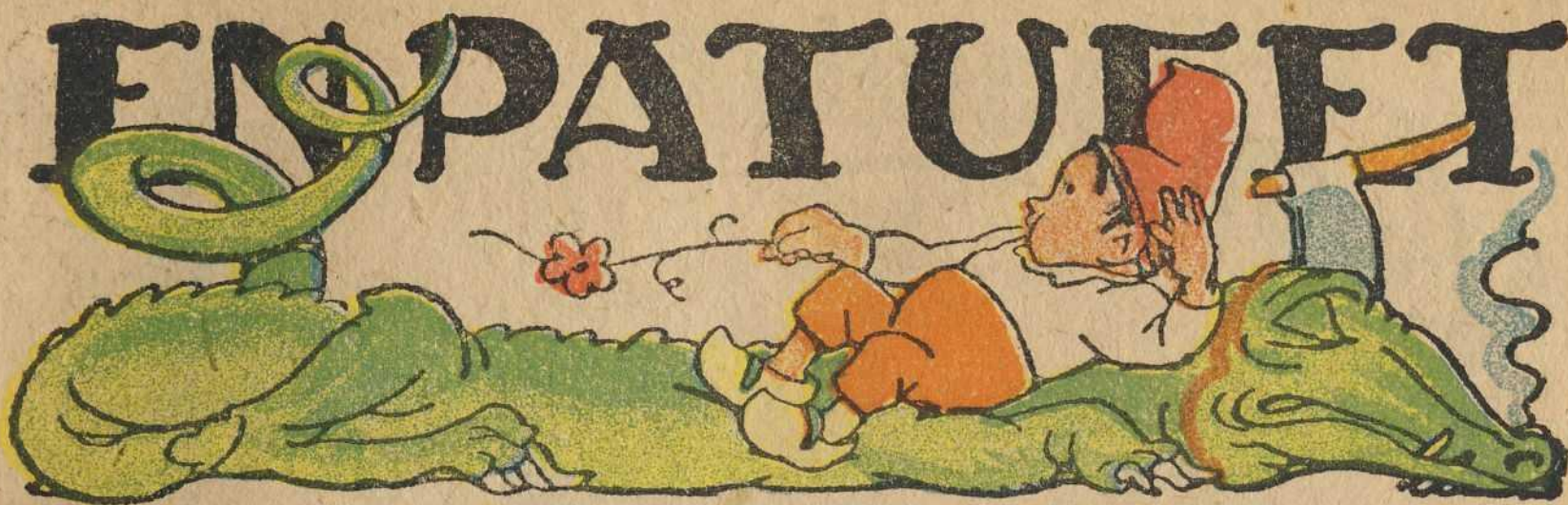
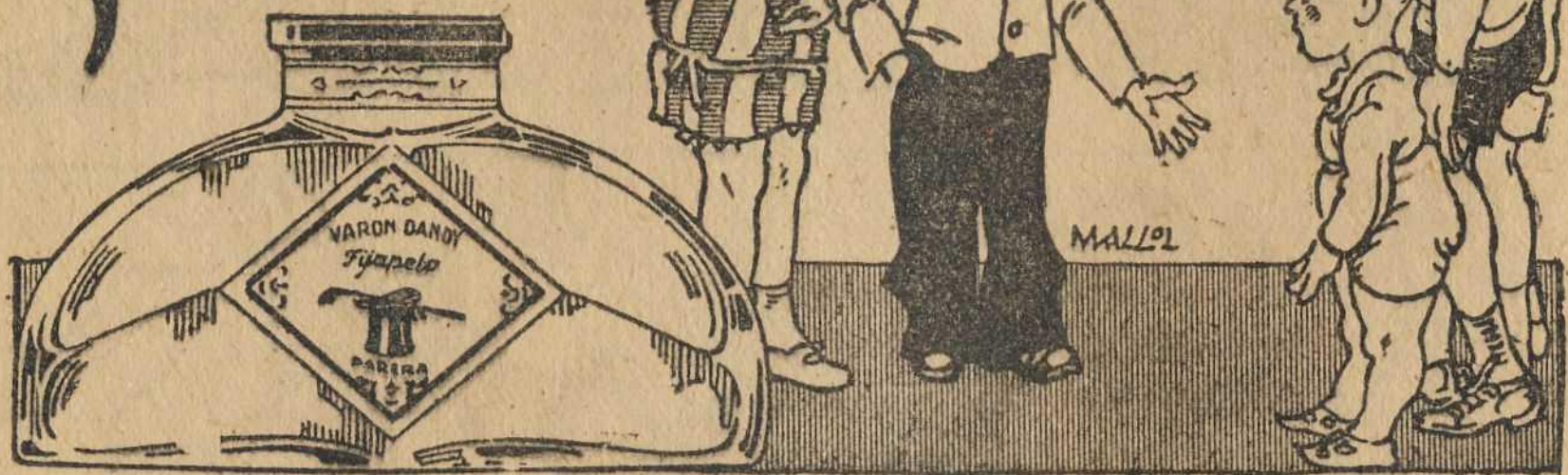

- Com diu?.. Ah sí... Visc sol amb la dona i un gosset.
- I vos estimeu força la vostra dona?
- Com? Com diu?
- Si vos estimeu força la vostra dona?
- Ja ho crec. Així que em veu arribar a casa ja remena la cua.

FIJAPELO

Varon Dandy

*Per anà tan ben pentinats
ja havem trobat la manera*

*gastà els perrums dels papàs
que són de can Parera.*

AIGUA

de Colonia St. Jordi

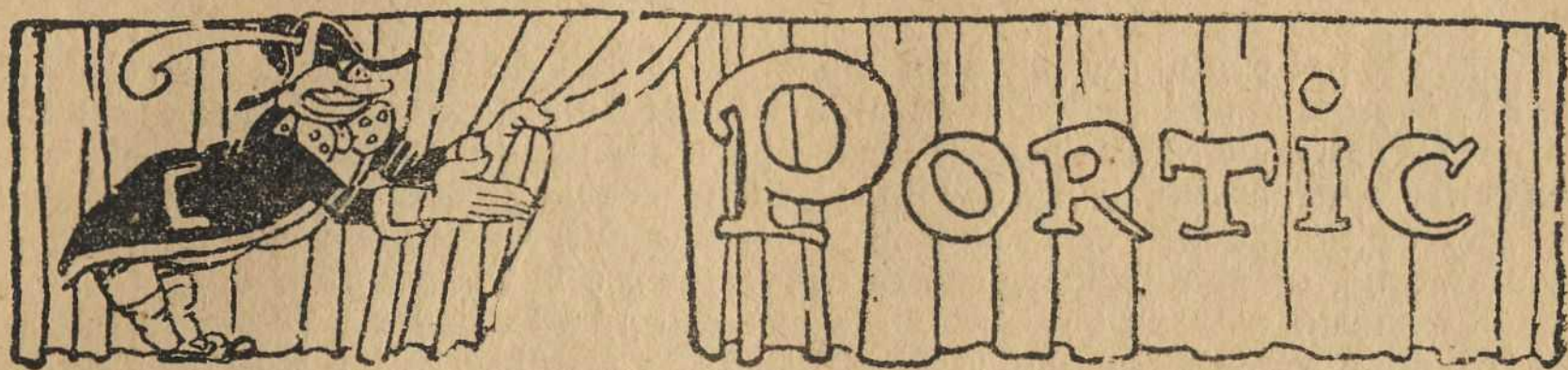
AIGUA DE COLONIA SANT JORDI

*Pròp a com a loció per a pentinar-se, perfum fragant intens i fi.
Aroma exquisit, tirant-ne unes gotes a l'aigua de rentar-se.*

DAMISEL·LES! Usant-la augm. ntareu la vostra dintinció.

DAMES I CAVALLERS! No en trobareu cap altra de millor.

Preu: Des de 2 ptes. a 10, segons tamany. Demaneu-la a totes les perfumeries. Dipòsit:
Rambla Catalunya, 61

La llegenda de Sant Jordi i la princesa alliberada

DEL gloriós cavaller Sant Jordi, màrtir de Jesucrist i Patró de Catalunya n'ha restat una fonda memòria de valentia i de gentilesa, a través dels temps.

Tots els artistes, d'acord amb la tradició, han convingut en representar-lo jovencell i formós, de rostre gairebé seràfic, més ahora coratjós i agosarat, com calia a les gestes ardides que així en vida com en mort se li atribueixen.

La més extremada de totes elles, i la més universalitzada també, és la de la Princesa alliberada pel Sant donzell que s'ha per etuat en una èpica llegenda l'origen de la qual és perdut en la foscor dels primers temps medievals.

Diu aquesta llegenda que a Silèsia hi havia fet aparició un espaventable drac alat, que eixint del fons d'un estany devorava a tot aquell qui era agosat de e xir de la vila: per ço que el poble espaordit, decidí restar tancat dintre muralles i amb les portes ben fermades.

Amb tal d'apaivagar el monstre, se li donaven a menjar anyells, cabres i bous, però no per això la seva fam minvava; de manera que, temorencs els habitants dels estralls de la fera si no miraven d'apeixar-lo bé, quan s'havia acabat el bestiar li lliuraven una persona designada per la sort.

La malaventura va voler que aquesta persona fos, una de tantes vegades, la mateixa filla del rei, la qual es feia benvoler de tot els ciutadans per la gentilesa de la seva cara, tant com per la bondad del seu cor, per ço que foren molts els moradors de la vila que varen oferir-se amb tal de substituir-la. Però ella agraint les generoses ofertes, les refusà totes.

La noble donzel a, resignada, s'abillà de blanc i traspassà les muralles per adreçar-se a l'estany on tenia la fera el seu lit llotós. Un cop allí s'agenolà implorant la divina assistència, en tant dalt de les muralles el rei i el poble, consternats, pregaven també a Déu que volgués deslliurar-los d'aquell flagell.

En aquestes el monstre eixí del seu catau braolant i flitant foc pels narius, però heus aquí que en anar-se a llençar damunt de la gentil princesa, cuita a interposar-se entre ella i la fera un guerrer jovencell, muntat da t d'un cavall blanc, vestint armadura i empunyant una llança amb la qual barrà el pas a la fera.

La lluita fou formidable; les escomeses del drac violentíssimes; l'ardiment del jove cavaller veritablement extremat, fins que la bèstia ferida dessota l'ala esquerra, prop del cor, pel ferro de l'adalid, restà per fi vençuda.

Entant el monstre bramolava de dolor i d'impotència, el formós cavaller descavalcà, i donant la mà a la donzelleta la féu alçar tot recomanan-li que no

tingués cap mena de por i que amb el seu cenyidor lligués el drac pel coll i el fes seguir fins la ciutat.

El rei i el poble, que seguien anguniosos dalt de la muralla, en veure venir la princesa menant l'espaventable com si fos un anyell, esclataren tots amb crits de «Miracle! Miracle!» El drac morí a's peus de la minyona, i el gentil cavaller restà esvaït tot d'una; mes havent reconegut en ell tots els presents el gloriós Sant Jordi, l'acclamaren xardorosament, i, agraïts a la seva assenyallada mercè, de pagans que eren es convertiren a la fe cristiana.

I aquesta estrènua gesta fou la que valgué a Sant Jordi l'ésser tingut per patró de cavallers, des de l'Edat Mitjana, a Anglaterra i a Rússia, a Grècia i a la nostra Catalunya on frueix de general veneració.

ARECÉ

Bon consol

Un conferenciant anà a una ciutat de província a donar una conferència que als ciutadans no els devia semblar gaire interessant puix que el xiuraren i de moltes maneres li demostraren la seva desaprovació.

L'home, després de l'acte sortia molt indignat i abatut quan se li apro-

pà un reduït grup d'admiradors que per tal d'aconsolar-lo li van dir:

— No en faci cas, senyor, d'aquesta genteta. No hi havia més que l'escòria de la ciutat. La gent intel·ligent no hi ha vingut a la seva conferència!

P. E. P.

— Ja veus, tan amics que érem abans, eh, Pepet?

— No te'n fies dels amics. L'amistat és com un paraigües que es gira a l'inrevés així que fa un xic de mal temps.

La venjança del pell-roja

(Acabament)

FRIEDA i la minyona de més confiança es'aven dedieades a l'endrega de la cambra de la primera. Tant com en el treball, les dues sen b'aven voler competir en les alegres cantúries que els vessaven del pit i so tien per la boca a enjoiar l'estança i la casa sencera. I era que mestressota i serventa estaven en els anys de les il·lusions, i era, sobretot, que una i altra estimaven i eren fidelment correspostes.

— Aïça, noia, quines ganes de cantar que tens avui! — exclamà Frieda, desitjosa d'encetar una conversa que indefectiblement cauria damunt el tema preferit.

— Asseguraria que vostè encara em guanya.

— Si; no vull negar-te que estic contenta i em sembla que així, cantant i rient, deixo lloc al meu cor per poder arreplegar tota la felicitat que Déu ha volgut d nar-me.

— Una cosa per l'estil em passa a mi. Sinó que no sé dir es coses com vostè.

— No et pensis, que si tingués d'explicar tot el que sento, no sabria pas com posar-m'hi.

— Calculi doncs, com puc fer ho, jo, pobra de mi!

— Veuràs que, a voltes, estant parlant amb Edwin em venen uns pensaments més bonics!.. Però en anar a explicar-los, per molt que m'hi miro, no em surten més que vulgarots i sense gràcia.

— I els troba així el senyoret?

— No; ell assegura que estan plens d'enginy i àdhuc de poesia. Naturalment que és que els vol veure a xi.

— Això deu ésser cosa de l'enamorament perquè amb el meu promès passa el mateix. Tot el que jo dic, li sembla esplèndid.

Un vell criat tustà la porta.

— Què hi ha? — feu Frieda, un xic contrariada que l'agradable conversa fos interrompuda tan aviat.

— Voldria assabentar-vos de quelcom que em sembla pot tenir una gran importància.

— Entreu, doncs, i par'eu.

El servent senyalà per la finestra devés la cortina d'arbres que a poca distància marcava el curs del riu.

— Tot treballotejant pel pis de dalt, he vist un grup de pell-roges enraonant amb animació, talment com si en preparaessin alguna.

— Quins propòsits voleu que tinguin.

- No ho sé, però tinc temença que preparin un atac.
- I per què no una altra cosa menys perillosa? Un passeig, per exemple, cap a la plana? Potser van a vendre les pells i les plomes dels animals caçats.
- No ho crec pas. Quan això fan, són pocs els que abandonin la tribu. Demés no haurien enviat com han fet ara un grupet de quatre o cinc genets cap a les cases de la colònia.
- Ja és estrany, sabent que aquestes hores, no hi ha allí gairebé ningú.
- Tot plegat, em fa creure que els pensaments no van tan lluny de la realitat com vostè volia suposar.
- En definitiva, què és el que vós temeu?
- Jo em penso que volen atacar-nos, aprofitant que ni l'amo ni els mossos joves són aquí. La prova està en la colla que han enviat a les altres cases per tal d'evitar que cap de les dones que deuen quedar-hi, doni la veu d'arma.
- Podria ésser que fos tal com dieu.
- I Frieda recordà les paraules del ferotge Bec-de-gall.
- Sigui com sigui, més val estar previnguts — afegí, — Tanqueu ben bé el barri i barreu totes les portes i finestres de la planta baixa. Si ens molesten mirarem de defensar-nos tan bé com poguem.
- I no creu que seria bo que algú de nosaltres, jo mateix per exemple, anés a avisar l'amo?
- Sense cap dubte, encara que avui treballen molt lluny. Cal seguir el riu per anar-hi de pressa i de segur si que la intenció dels pell-roges és dolenta com vós temeu no deixaran pas que pugeu a la barca.
- Té raó.
- De totes maneres, si sortissiu per la porta petita del jardí... Potser no serieu vist i podríeu arribar al riu sense cap contratemps.
- Bé caldrà provar-ho.
- Abans, però, cal assegurar-se si no hi ha cap dels presumptes enemics a l'altra costat de la casa.
- Frieda corregué a una de les habitacions oposades i obri de bat a bat la finestra. A penes pogué ofegar un crit de sorpresa. A certa distància, acampats sota d'uns arbres, podien veure's fins a una dotzena de pell-roges, perfectament armats.
- Teníeu tota la raó, amic meu — digué la damisel·la, dirigint-se al bell criat. — Sembla que es preparen per donar un atac ràpid, que ens agafi desprevinguts. No cal pas dir que no tenim pas de deixar-los fer el que volen; ans al

PRIMERA COMUNIÓ

*Per equips complets per a nena, Bosses, Corones,
Bandes, i Llaços, el millor assortit el trobaran a*

C. Call, 10
Telèf. 4243 A.

CASA MARCH

Els nens i nenes són obsequiats tots els dies amb regals.

contrari, tenim de demostrar-los que, encara que vells i dones, som bons per alguna cosa.

— Com em plau de sentir-la parlar així, senyoreta! Sembla talment que em tornin les forces de la meva llunyana joventut.

— Mireu d'encomanar-les al vostre amic jardiner i a la vella cuinera. I tu, a veure si demostres que ets ben digne d'ésser estimada per un home tan valent com és el teu promès.

— Espero amb prou il·lusió el demà, per deixar sense protesta que em barri el camí per arribar-hi — respongué la criadeta, mostrant una energia que ningú no li coneixia.

Frieda disposà la defensa amb un seny i una traça que més de quatre homes fets a aquelles aventures li haurien envejat. Féu amagar el criat i la vella cuinera darrera les finestres de la façana posterior, el jardiner en el relleix de la coberta dels corrals, per tal d'evitar una poc probable intrusió per aquell i la minyona i ella es disposaren a fer-se fermes en la cambra que dominava el barri i els llocs d'entrada al casal.

Ja tot preparat, les armes ben carregades i tota la reserva de projectils al costat de cada tirador, els assetjats esperaren.

— Ara sols faltaria que la intenció dels pell-roges no fos la que temem — exclamà, sense gaire convicció, l'eixerida minyona.

— Tant de bo! — murmurà Frieda. — Malauradament, no ho crec pas així... Sinó, mira; els veus com, decidits, s'apropen tots alhora, com obeïnt a un senyal?

La cuinera s'apropà a la seva mestressa per tal de dir-li el mateix. També els d'aquell costat, s'acostaven silenciosament, gairebé arrossegant-se, per no ésser notats.

— En tenir-los a deu passes de la paret que envolta la casa, dispareu — ordenà Frieda.

I se'n tornà al seu lloc, des d'on pogué veure com un grup de deu o dotze pell-roges, s'apropaven amb totes les precaucions, amb la indubtable intenció de saltar a paret del barri. Quan hi foren a tocar, la damisella féu un senyal a la minyona i a a descàrrega de les dues escopetes, seguí la de les altres dues de la part posterior de la casa.

Evidentment sorres, els assaltants romangueren un moment indecisos, la qual cosa fou aprofitada per Frieda per apuntar amb cura i disparar amb tal encert, que un dels pell-roges caigué a terra mal ferit. L'inesperat esdeveniment exasperà els assejants, els quals tornaren a l'escomesa, ja sense precaucions de cap mena, disposats a barallar-se, amb aquells invisibles enemics, que ja sabien eren escassos i als quals creien poc perillosos.

S'equivocaven, però. Dues vegades assoliren arribar a encamallar la paret i altres tantes els atrevits saltaren a l'exterior tocats per les bales de les dues jovenetes. Per l'altre costat, tampoc no havien tingut millor sort. A més que allí la tanca era molt més alta, de fàcil que sense escala es fes a gairebé impossible guanyar-la, els trets del vellocrat — que tot entusiasmat semblava viure de nou alguns moments atzarosos de la seva llunyana joventut, — eren tan ben dirigits, que no gosaven presentar-se massa visibles. Era aprofitant totes les incidències del terreny i emparats en les mates, que s'apropaven poc a poc. Alguns dels assejants provaren millor fortuna intentant guanyar els corralis, però també d'allí foren rebuts com no esperaven.

Indubtablement, els pell-roges semblaven decebuts i segurament haurien abandonat llur atac si no hagués vingut a animar-los un dels seus caps — tot ple de plomals i de braçalets i colars — el qual muntat a cavall, els féu una prèdica que devia fer el seu efecte, per quan tots s'enraren al lloc de partença, d'on sortiren de nou a dalt de cavall i llençant uns guturals crits de guerra.

— Si no tenim qui ens ajudi, i això és quasi impossible, estem perdudes! — exclamà Frieda.

— Si els anem fent tantes baixes com fins ara, aviat no hi hauran assaltants — féu somrient, la minyona coratjosa.

— Ara ens serà més difícil atènyer-los. Tanmateix, bé cal insistir. No tenim altre remei que defensar-nos fins al darrer moment.

I una nova descàrrega dels tres costats de la casa, fou la resposta a aquells crits de desafiament. Un dels pell-roges caigué però els altres s'aproparen fins a la paret i pujant damunt els cavalls, intentaren guanyar-la. Una nova tanda de trets, el féu desistir de moment de llur propòsit, car el capitost emplomat es desplomà greument atès. Tal contrarietat no impedí, però, que els pell-roges repetissin l'atac, en el qual assoliren millor èxit, car pogueren entrar en el barri i obrir la porta per donar entrada als companys de l'exterior.

Frieda i els seus companys consideraren perduda la lluita, però en aquell moment la descàrrega de noves armes de foc el féu animar esperançats. I un instant després, una colla de colonitzadors es cuidaren de fer escàpols els ferotges assaltants que deixaren al voltant de la casa fins a vuit cadàvers, entre ells el de llur instigador, el venjatiu Bec de gall.

No cal dir l'alegria del pare de Frieda, d'Edwin, del promès de la minyona i de tots en veure que havien arribat a temps.

— I a qui devem que hagueu estat advertits del perill que corriem? — preguntà, estranyada, la damisella.

— A aquesta petita pell-roja — respongué el seu pare — la qual lliscant en

una piragua pel corrent favorable del riu s'ha apressat a contar-nos les intencions dels pell-roges.

Frieda la prengué en els seus braços i la besà a cada gal·la.

— Venus, Edwin — digué al seu promès — com també pot trobar-se l'agraïment en el cor d'una noia de color?

El jove assentí, somrient, i acarona la nena.

I aquesta ja no es mogué mai més de la coònia.

JORDI CATAL,

Flor de presseguer

*A una gentil
rosa d'abril.*

Pètals rosats com faç de donzella
que corre enjogassada pel jardí,
estàmens rojos com sagnant clivella
com fils de seda color de robí.

Pistill fecund on hi roman la vida
de la nissaga que de tu vindrà,
oh, p'osaica existència exhaurida
podrida estèrilment sens germinà.

Es Febus, grossa bola d'escarlata
que ascendent lluminosa amb majestat
les enjoia, les mima, les esclata
amb besar ardorós i perllongat.

L'oratjol, amb carícia fresca i forta,
en fa, barroer, algunes davallar
encatfant la terra de flor morta
com si l'arbre volgués un xic folgar.

Dansen cantant com fades fatilleres
tot espargint perfum arrobador,
xamoses, delicades, enciseres,
auriolades per pallida claror.

Esguardo compassiu la flor perduda
que serva encara tota la formosor,
que poc a poc es marcirà retuda
perdent fragància, bellesa i finor.

Remembro d'litós la fruita sucosa
curulla de gaubança i de dolçor,
assaonada, exuberant i odorosa
que hom gaudeix amb delectança i fruïció.

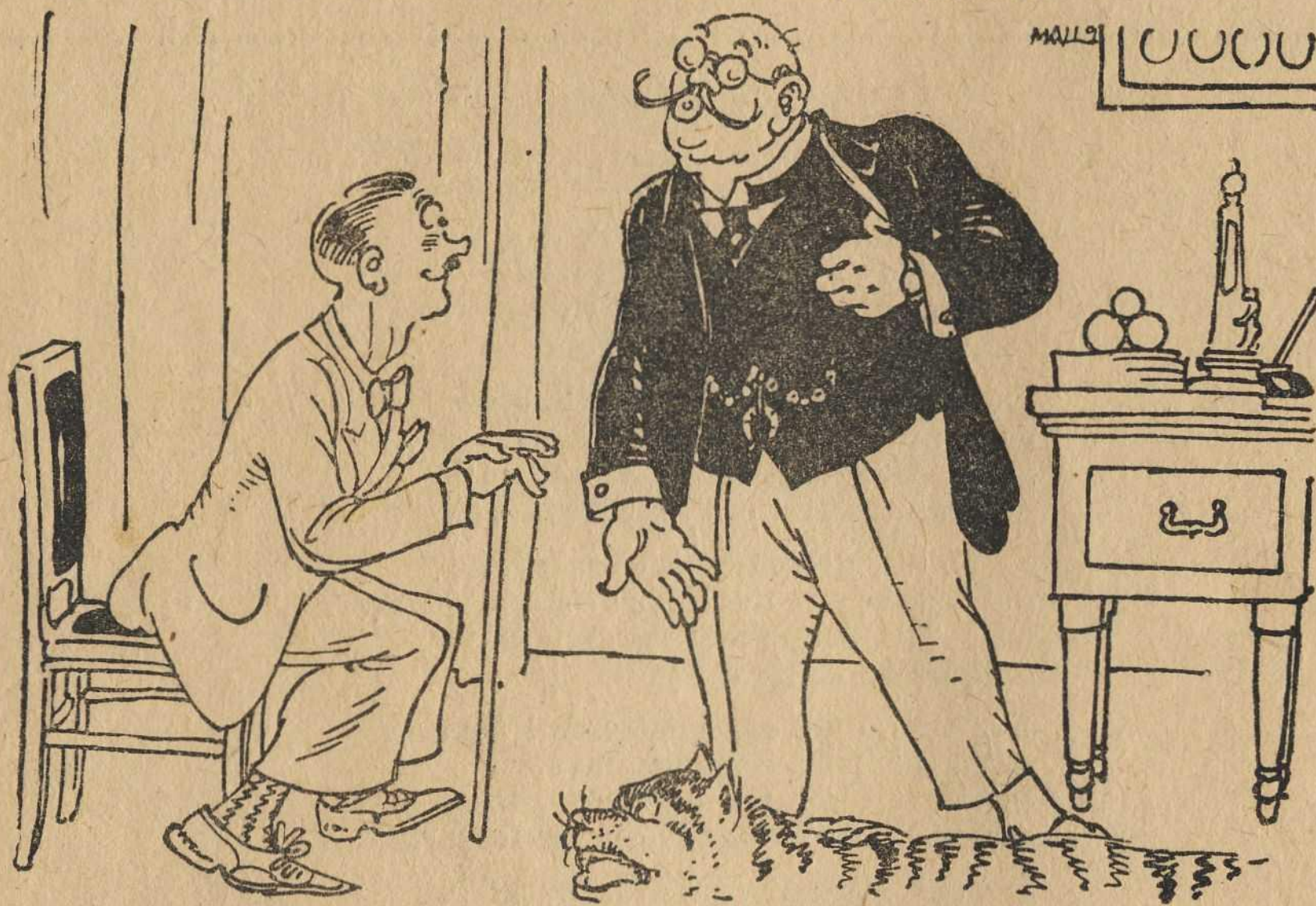
Destriant gojós la tendra flor gemada
que el vetllo fa capriciós dansar
radiant he albirat la faç de l'amada
pletòrica de vida i benestar.

He collit la més alegroia i bella
i l'he guardat com joia de valor,

modesta i primorosa meravella
que ofrenar pretenc a la meua amor.

I dir-li que en la gaia flor ros da
jo hi admiro la seva faç gentil,
flor com ella bonica i satinada,
agraciada, candorosa i humil.

JOSEP MASVIDAL ESPÀRRECH

- Aquest tigre el vèreig matar jo mateix!..
- Caram doctor! No sabia que també fos veterinari.

PATUFISTES ESPORTIUS!!

Voleu conèixer la vida futbolística de Samitier, Zamora, Maurici, Boto, Martínez, Cabedo, Palau i Tejedor III? Doncs empreneu o copieu aquest butlletí i envieu-lo a l'organitzador general del

LLIBRE D'OR DEL FUTBOL CATALA

*Sr. A. Ribes Bancel's, Palla, 6-
Barcelona,* i rebran a correu seguit
i **GRATUITAMENT** un fullet expli-
catiu, ple de caricatures que se us
farà força interessant.

GRATIS

Nom _____

Adreça _____

Població _____

Província _____

DE L'ART QUE BELLUGA

L'ART que belluga — digué el professor Pierre d'Os en tornar-se a trobar davant de l'audiència tan distingida com nombrosa — o l'Art dotat de moviment, que el diferencia de les arts immòbils o plàstiques, ha estat en tota època molt més conreat que no pas aquestes.

I alguns pintors i escultors que es trobaven en l'auditori havent donat mestres de desgrat, Pierre d'Os refermà:

— Si, senyors. Jo no faig mes asseveracions sense fonament. I si no, de seguida veuran com tinc raó. L'art literari, per exemple, es compona principalment i excusiva de vers i prosa. Molta gent hi ha que fan versos, tanta, probablement, o més, que pintors i escultors, però el que dona la supremacia majoria als literats sobre els pintors i escultors és que tothom, o sigui tot home i també tota dona, fan prosa, parlen en prosa i, generalment, també pensen en prosa. Davant d'aquest núvol d'aquest allau, d'aquesta turbonada de prosistes, què compten els pocs pintors, escultors i arquitectes que hi ha en el món?

Afegim-hi la immensa multitud de criades que canten, de xicots que xiulen, de pianos de manubri que repiquen, i per altra part, la innumerable gernació de persones que fan comèdia o que suporten els drames de la vida o que són hipòcrites (que en grec vol dir comediant, per si no ho sabieu), i veureu confirmada la immensa supremacia que l'art que belluga té sobre l'art immòbil o plàstic.

I si anem a la Boqueria, no veurem també les peixeteres lloar el eu peix dient que és de l'art que belluga? No en veureu mai cap que digui que és de l'art que no belluga, no tinguen

por! Ja sap prou bé que la clientela no l'hi compraria.

Demostat, doncs, ja, que la literatura, la música i el teatre són més prestigiosos i estesos que les arts plàstiques anem a examinar-los detalladament.

Ja hem dit que la Literatura es divideix principalment en vers i prosa. Això no vol dir que no hi hagi molt vers prosaïc i molta prosa poètica i retòrica.

Els versos més llargs se'n diuen hexàmetres, o s'gui versos de sis metres. La poesia lírica és la que els poetes italians van inventar per guanyar lires. La poesia idil·lica és adequada per festejar, i la bucòlica per recitar en les costellades a Vallvidrera. La poesia èpica és la que parla de les gestes d'èpoques pretèrites. Els versos més fàcils de fer malament són els alexandrins, inventats per Alexandre Magne per celebrar la seva victòria sobre Pompeu el Gran. Són versos molt pomposos.

E sonet és una poesia que fa adormir, l'epigrama, una que fa riure, i l'epitafi una que fa morir.

Parlem ara de la música. Aquest art va tan lligat amb la literatura que molts versos hi ha i molts discursos que no són més que música celestial. Hi ha quasi tants aficionats a la música com a la poesia, però aquests no fan mal a ni gú, mentre que els aficionats a la música amolen tothora els veïns fent escales i arpegis sobre el piano o altres instruments de tortura.

Les obres d'aquest art s'escriuen en paper ratllat per medi d'unes taquetes anomenades notes, unes blanques, altres negres. Les negres són més ràpides que les blanques i encara

n'hi ha de més ràpides, anomenades cotxeres, i suposo que per ésser més ràpides deuen anar en cotxe. Quan una nota fa un to una mica més baix, un so així com de be mullat, se'n diu un bemoll, molt adequadament. La nota més alta és el sol, la més important el mi, i la menys important el re.

I anem al teatre, o millor dit, quedemnos aquí i parlem del teatre, el tercer art art que belluga. El teatre és una casa on, pagant el que sigui, a l'espectador li fan passar una estona més o menys divertida, amb dret a aplaudir, a xiular i a tirar verdures i tomàtecs.

Les obres tetralles són: la tragèdia, que és quan ell i ella moren víctimes del traïdor; el drama, que és quan el traïdor va a preseri i ell se'n va a

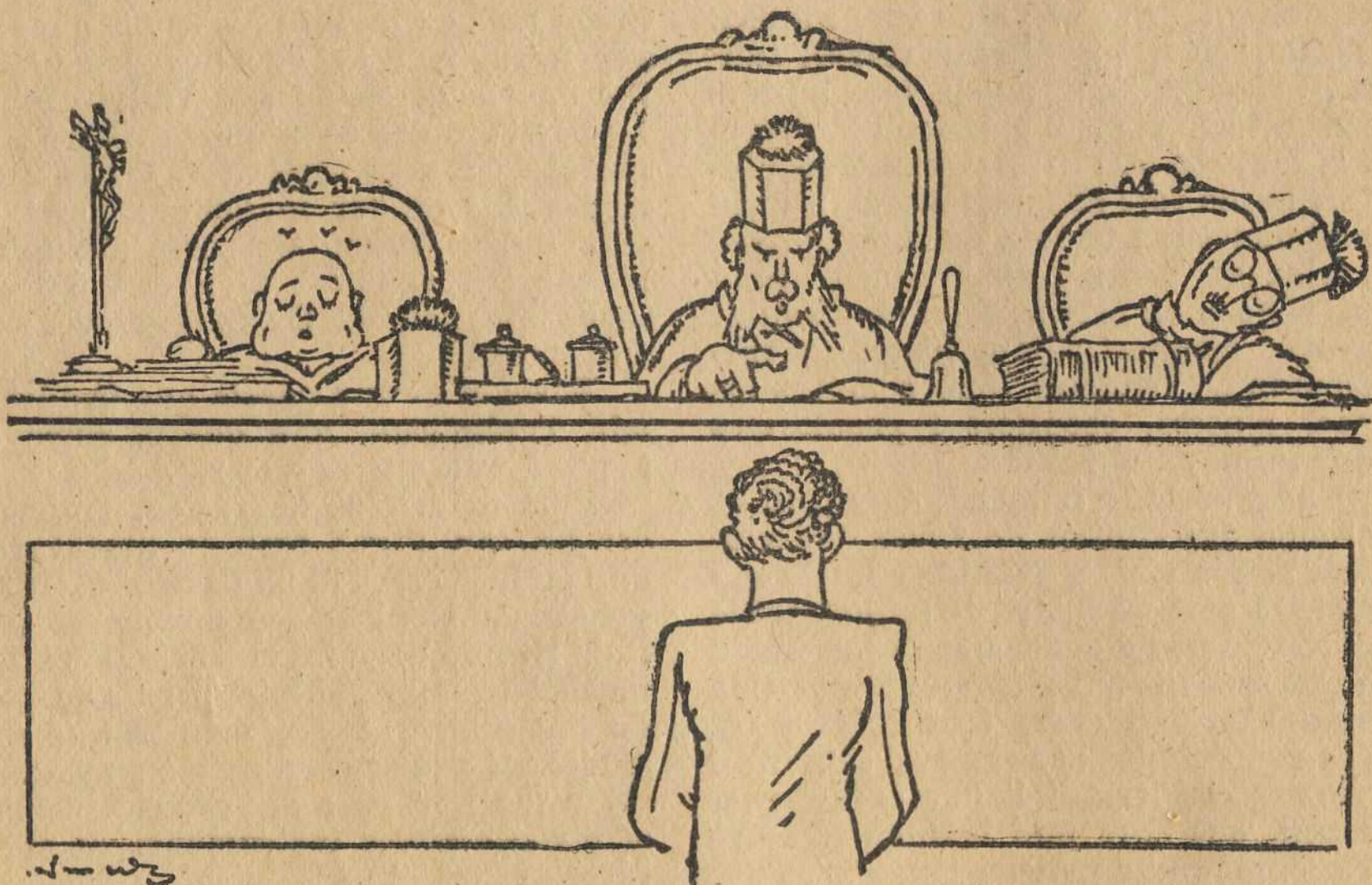
Amèrica i e'la li diu que l'esperarà. La comèdia, que és quan el traïdor es converteix i ell i ella es casen, i el sàinet, que és quan el traïdor ho fa veure que ho és, i els municipals se la carreguen i la sogra se'n va a viure so a.

Quan la comèdia no significa res ni té cap ni peus, se'n diu revista, i quan hi surten senyors feudals que es barallen a cops d'escombra i agafen el tramvia, se'n diu gatada.

Senyores, senyors, he acabat la meva lluminosa disertació. Qui més hi sàpiga que més hi digui.

Però ningú no hi va dir res, no perquè no en sabessin, sinó perquè eren les cadiressos esles que escoltaven respectuosament l'il·lustre professor.

GUILLEM D'OLORÓ

— A les sis sortíreu del bar «La Pansa», i a les set entràveu al teatre Talia. Què vàreu fer en l'interval?

— No hi vaig estar a l'Interval, senyor jutge!

EMBOBILICA QUE FA FORT

Més fort que l'esperitisme

CONEIXEU una astracanada que porta per títol *Su desconsolada esposa*, que la companyia d'en Valerià de Leon ha representat aquí a Barcelona una mala fi de vegades?

Si la coneixeu, sabeu tan bé com jo, i si no la coneixeu ho sabreu des d'ara, que tot el que en diriem *argument* de l'obra descansa en l'aplicació d'un suposat invent que fa impossible s'enterri viva una persona en cas de catalèpsia o mort aparent.

L'invent consisteix en una especial instal·lació de *timbres* elèctrics que posen en comun cació els morts *sospitosos* i els guardians del cementiri, ço que permet a aquests socórrer, en cas de necessitat, els morts que no ho s'guin del tot, com així succeeix al protagonista de l'obra, el qual és desenterrat i salvat a temps, gràcies al meravellós aparell elèctric.

Doncs bé, aquesta fantasia de saineter ja no és una fantasia ni una *suposició*, és ja, avui dia, una cosa real i un fet que podem qualificar de vivent, encara que vagi destinat als morts.

Si, amics meus. Tots els diaris de París n'han donat compte. L'Administració dels cementiris parisiencs ha fet instal·lar no un sistema de timbres com en el sainet de que ara parlàvem, sinó una veritable xarxa telefònica, es aparells de la qual quedaran dintre de cada sepultura a l'abast de l'últim estandant arribat.

Cada aparell portarà, a més del micròfon i els auriculars, una guia o llistí d'abonats, un *magneto* per les trucades i probablement un llum per evitar que els morts tinguin d'anar a les palpentes.

I ara imagineu-vos l'ensurt que tindran més de quatre gendres el dia que en sentir repicar el telèfon corrin a posar-se a l'aparell i sentin:

— *Hable con el nicho 189.999, vía San Hipólito, piso 3.º. Hablen.*

— El senyor Miranius?

— Sóc jo mateix.

— Ah! ets tu, poca latxa? Et devia faltar temps per treure'm de casa, eh?

— Però això és una broma de mal gènere. Qui és vostè?

— No em coneixes ja, bona peça? Sóc la teva sogra. La que tu vas fer enterrar segurament abans de les quaranta vuit hores per acabar més aviat. Però no te'n rurs, no. Ara trucaré a l'Administració perquè em vinguin a treure; agafaré un taxi i abans d'un quart ja t'hauré deixat la cara com una fitxa de *Mah-Jong*, poca pena!

Tu et creies que m'havia mort; oi? Doncs no tan sols no m'he mort, sinó que encara t'ensenyaré de viure!

El pobre gendre fugirà de casa, cridant:

— Ja m'ho havia d'haver pensant que aquella dona tenia set vides com e's gats! Maleït siga el telèfon i l'Edison i tots els savis del món! Ara que començava a estar bé, té, un cop de telèfon, i tota la felicitat en orris!...

I no dic res del que passarà quan els que rebin aquesta mena de comunicacions tan macabres siguin uns nebots d'aquells que han esperat anys i panys que el tiet es decidís a passar a millor vida per tal de passar-hi també ells.

— L'oncle telefona que encara no és mort ni en té cap ganes!

— Reïra de bet! Jo que ja havia encarregat un «Hispano»!...

— I jo que havia convocat pel dia quinze tots els meus creditors. Ves com quedem ara!...

I quan el que truqui sigui algun funcionari d'aquests, gràcies a la mort del qual ascendeixen una colla d'empleats que ja començaven a desesperança de fer carrera davant la tossuderia del *quefa* en deixar aquest món?

Ves si en pot portar d'enrenou aquesta innovació dels cementiris parisencs.

Ara que, sortosament pels gendres, pels nebots i pels funcionaris de la nostra ciutat, el dia que l'Ajuntament es decideixi a posar en pràctica el sistema, com les senyores de la Central seguint llur arrelada costum, respondran a cada trucada del *fals mort* amb el clàssic *comunica*, el mort, que no havia mort de malaltia ni d'excés de medicaments, morirà per fi de fàstic o d'avorriment i el resultat serà sem re en favor dels vius, ço és, que els gendres quedaran per sempre més lliures de la sogra. Els nebots podran rebentar els cabals de l'oncle, i els funcionaris que *quedin* assoliran el màxim d'autoritat i jerarquia dins de llur escalafó.

I ves per on resultarà que hi haurà gent que quan els diguin què el servei de telèfons és detestable a casa nostra, respondran:

— Sí, ja ho sé; però miri, no hi ha mal que no vingui per bé.

PERE PEM

CONSULTORI GENERAL

[GRATIS DE 6 a 8]

Pepet. — Qui inventà els llonguets?
Noé, per alimentar l'elefant dintre l'Arca.

I les galetes?

Les galetes es repartiren per primera vegada a la torre de Babel, quan la gent no s'entenia.

Qui va fer la primera coca?

El primer que va caure d'un quart pis.

Quin avantatge té l'hora d'istiu?

Que ens fa ésser sempre una hora més joves del que sembla.

F. U. L. — En què es sembla un gat a una purga?

En què el gat marrameu, i la purga me remou.

I un ocell de la Rambla a un quart pis?

En què és *per dalt*.

Maniàtic. — Quin és el millor remei per no envellir?

Estricnina.

I per treure les arrugues?

La planxa elèctrica.

I per dormir tota la nit?

A guardent.

Nano. — Es veritat que els cometes porten desgràcies?

Desgràcies o fortunes, no ho sé del cert, però sí és evident que porten cua.

I en què es semblen els xinos als cometes?

No solament en la cua, sinó en què cometen disbarats.

Quin és el llibre més divertit?

La geografia, perquè rius per aquí, rius per allà...

Tafaner. — No li plauria tornar a l'Àfrica Tropical?

Ho veig molt negre.

Quan temps fa que hi va estar?

Fa molt temps que no hi he estat mai.

En què es sembla la Rambla al Cementiri?

En què a la Rambla hi ha canaris, i al Cementiri tindrem que anar-hi.

GUILLEM D'OLORÓ

L'ORÍGEN DEL TURBANT

Els turcs, abans de Mahoma (o Mafumet) poc que portaven turbant. Veureu de què va venir que en portessin: Mafumet, quan era petit, era molt entremaliat; i un dia que

va voler agafar un niu, va caure de cap i va fer-se un parell de banyes que Al'lah n'hi do. En commemoració d'aquest esdeveniment, els turcs han posat en llur bandera les banyes... de la lluna i s'emboliquen el cap en unes quantes

dotzenes de voltes de drap. Així poden caure tranquilament encara que sia d'un gratacels de cent cinquanta pisos.

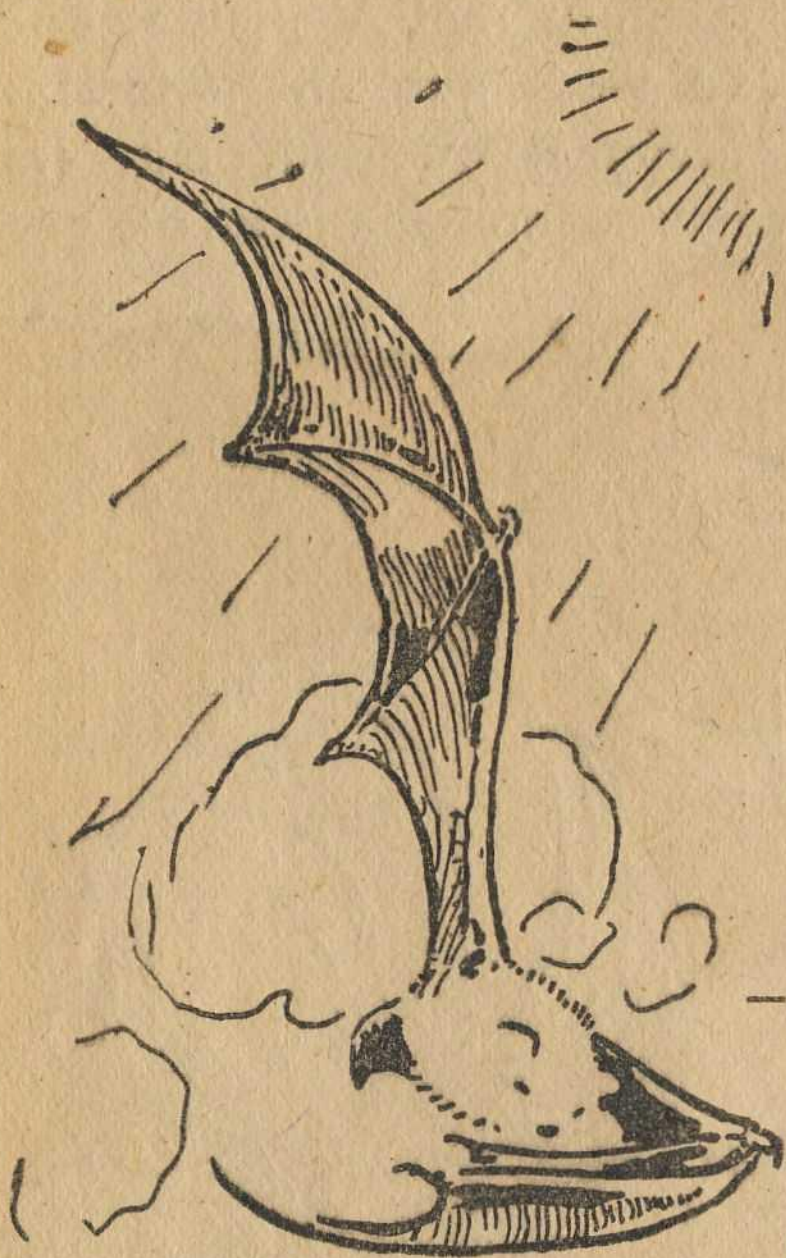

El rat-penat

A dintre un gran catau mig ebrunat
 vivia un rat-penat;
 és per demés de dir que sols n'eixia
 quan ja no era de dia.
 Vivia sol, ben sol, que una vegada
 entrà a dintre la cova la mainada,
 i un noi de mals instints
 va endur-se'n presoners tots els veïns,
 — tots menys el rat-penat
 del qual ara hem parlat —
 i els va rostir de viu en viu
 damunt d'un gros caliu
 amb el dalit ma'sà
 d'oïr-los *renegà*.

El nostre rat-penat ara, tot sol,
 es creia ésser el rei d'aquell redol,
 i un jorn, sentint l'orgull a flor de pell,
 així es parlà entre ell:

— Si quan tothom ja dorm perquè és de nit,
 jo volo amb tant delit
 i hi veig tant jo de fosc com ells de dia,
 penseu com hi veuria
 si un bell mati de sol
 sortia a donà un vol.

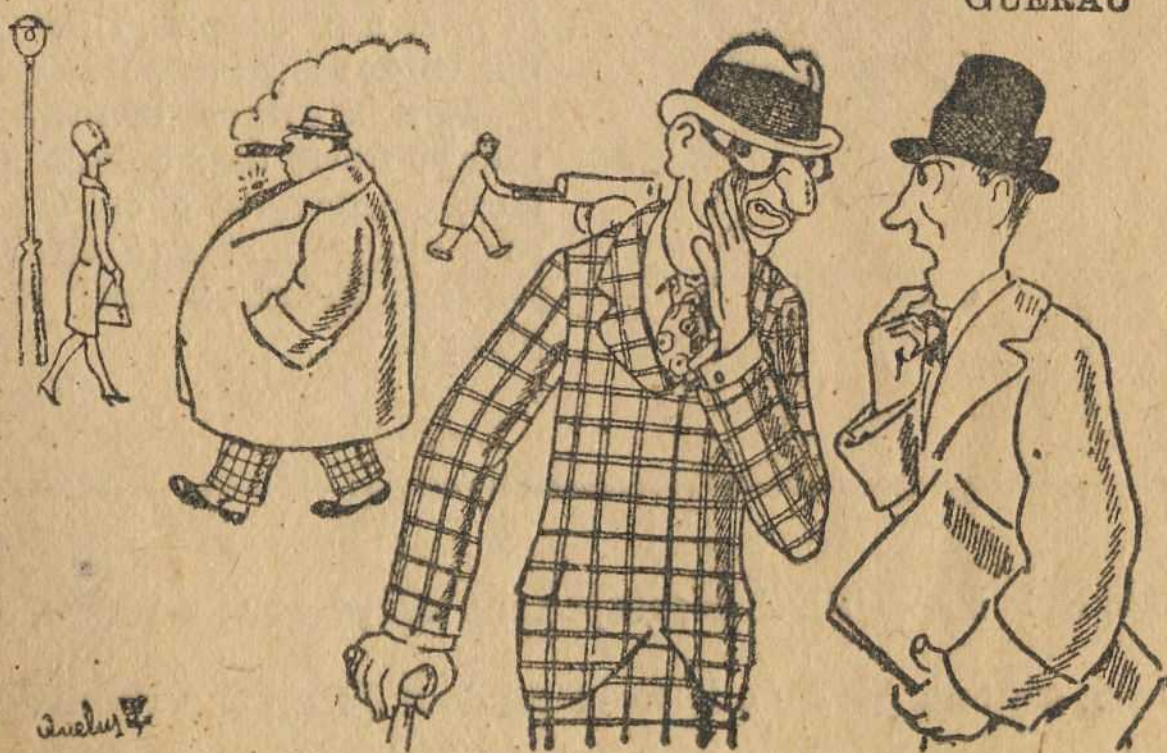

La cosa més menuda
no em passaria desapercebuda,
que el meu esguard, que e's vespres hi veu tant,
de dia fóra encara més penetrant. —

Això va dir-se, amb l'il·lusió
d'anà a fè un vol al bo de la claror;
i un bell matí de maig assolellat
sortí del seu catau el rat-penat.
El sol era molt alt i molt encès,
i l'aura, remorosa com un res;
quan l'ocellie noc urn d'ala arquejada
tenint la vista a la foscò avesada,
s'enlluernà de sobte, i encegat,
caigué de testa a un roc escantellat.
(Va estar de sort que encara quedà amb vida,
i en ésser nit tornà al cau de seguida,
d'on mai, mentre era dia, en va sortí
per la temor de fè una mala fi.)

*Comp'ir nostre destí és nostre deure
no volquem ésser més que el del costat,
si po, ens podriem veure
que un jorn caiguem igual que el rat-penat.*

GUERAU

- Es en Buscarons. Ha fet els diners pel procediment de l'enterrament.
- ...!
- Tenia una Empresa de Pompes Fúnebres.

Flors de fantasia

Les flors de fantasia, encara que no comparables amb les que la Natura

ens dona, també tenen el seu atractiu, és per això que avui us proporciono aquest model, que amb una mica de traça i alguna indicació tot seguit sabreu copiar.

Amb batista de fer flors, tal·leu quatre circumferències en el següent ordre: primera, color verd fosc 6 centímetres de diàmetre; segona, color verd clar, 5 centímetres; tercera, verd fosc, 4 centímetres, quarta, verd clar, 3 centímetres. Les col·loqueu una sobre l'altra en l'ordre indicat i en el centre hi feu un tall en forma de creu.

A l'extrem d'un filferro hi lligueu una petita aroma de llana cardada, al volt de la qual hi passareu un serrellet de batista verd fosc; després introïdureu el filferro en el centre de la flor i l'encarneu encaixant-hi les fulles que es fan de paper tela. De llargada tenen 14 centímetres i 2 en la part més ampla. Una vegada tallades es dobleguen pel mig.

Feu algunes branques de més o menys flors, dels colors indicats, i altres, combinant el color rosella amb el rosa clar, i formant dos grups les col·loqueu graciosament en el mateix pitxer.

TERESA

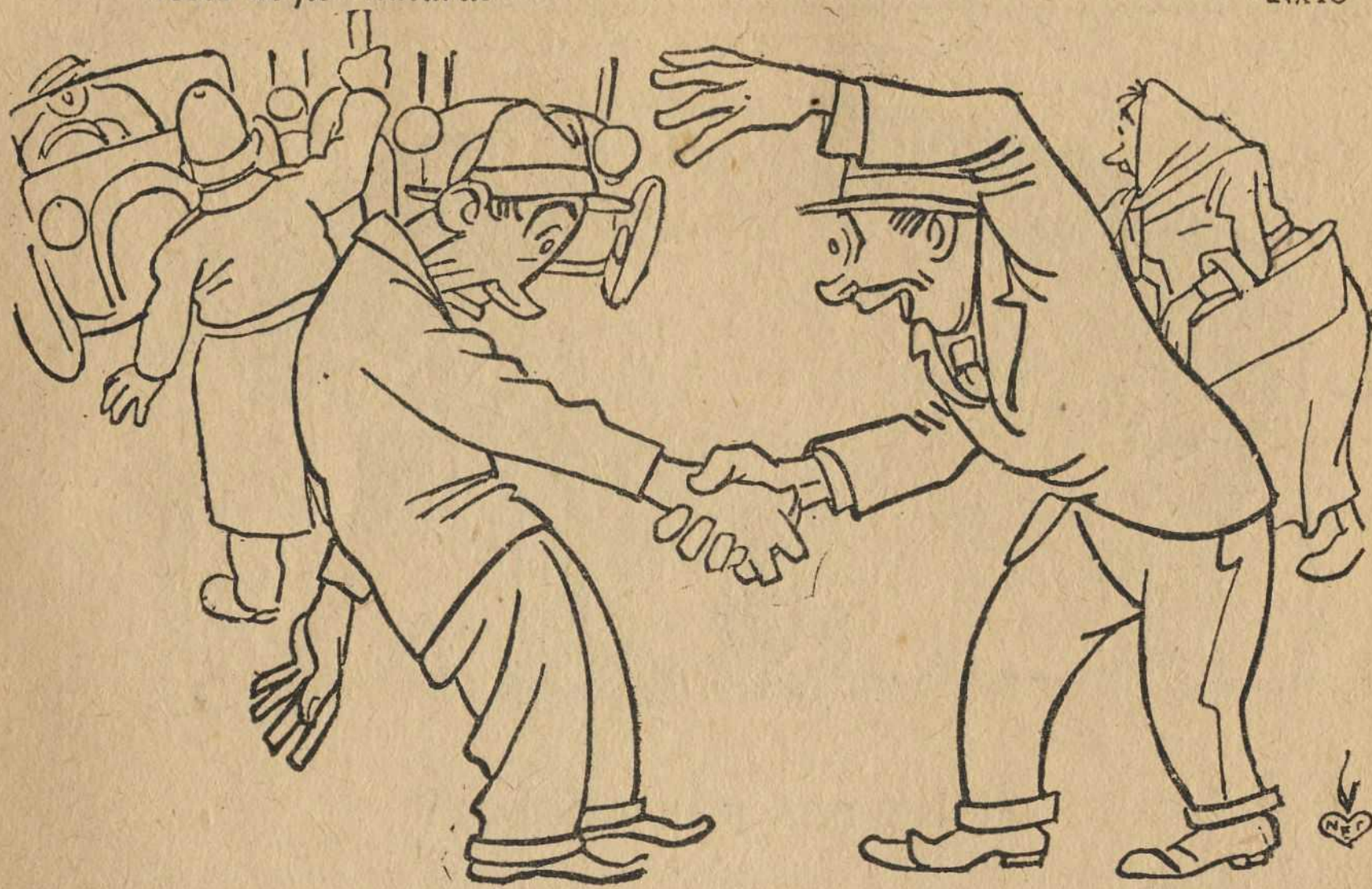
El suplement d'EN PATUFET corresponent al present número, publica el 10
fulletó de la segona part de la novel·la d'en Josep M.ª Folch i Torres,
ELISABET O EL PERSEGUIT DE VALLDORTEU.

Pel·lícula de la setmana

A la fira de Sant Jordi
me'n vâreig comprar un ram
d'englantines i violes
— totes de flor natural —

que feien, aponcellades,
uns esplèndids jocs florals.

NXIC

— Noi et felicito. T'has casat amb una dona molt guapa. Ja la coneixia abans que t'hi caséssis.

— Doncs has tingut més sort que jo perquè jo no l'he coneguda fins després d'haver-m'hi casat.

CAMISERIA : CORBATERIA : MITGERIA : GÉNE-
RES DE PUNT

MAS I ROCA
CAMISERS

CASES ESPECIALITZADES PER A LA MODA

24, PORTAFERRISSA, 26 16, FONTANELLA, 16

TELÉFON 1574 A

TELÉFON 1574 A

B A R C E L O N A

PÀGINES VISCUDES

Hi ha res per adobar?

TOT d'una, en la vida obscura d'en Sidret s'hi va fer un canviament insospitat. Per un d'aquells atzars amb els quals no pot comptar-se, l'infant pobric va esdevenir l'amic cordial de les dues personetes més fines i més polides que els ulls admirats d'en Sidret haguessin mai vist.

Ja veureu com va anar.

Un matí que, com cada dia, en Sidret sorti a donar el tomb pel poble per fer la crida de consuetud...

Val la pena, abans de passar endavant, de fer saber en què consistia la «crida de consuetud».

Era, més que una crida, un cant agut en començar, ondulant cap el mig, estirat i afuat com una cua de rata cap a l'acabament.

Així:

— Hi ha res per adobar! Paelles, caceroles, gibrells, paraaaaaigües! Tot s'adoba, tot s'adoba per poc preeeeu!..

Aquell matí que dèiem, en Sidret davallava, tot cantant, pel passeig de les torres noves, quan de sobte va veure una escena que reclamà imperiosament la seva intervenció.

Vora el reixat d'una d'aquelles torres hi havia un nen i una nena — les dues personetes polides de què parlàvem adès — amb un dolç de pasta i nata a les mans i el terror reflectit a la cara.

Era que, a poques passes, un gos, un gossot bastant gros, magre, tot boca,

amb més gana que males intencions, avençava cap els nens del dolç amb pas traïdor i mirada avidiosa.

Els nens havien fet un moviment per recular cap el jardí, però el pes mateix de la portella de ferro s'havia cuidat de tancar-los a fora.

En aquesta situació és perdonable que els dos germanets perdessin la serenitat, i en presència d'aquell animal que semblava disposat a escometre'ls, es van posar a plorar plens d'esglai.

En Sidret no s'havia trobat mai en un cas així ni havia llegit en cap llibre el que calia fer en casos semblants; el seu cor, però, un cor de xicot que està avessat a fer-se-les amb tothom, li va dictar el que havia de fer.

Tot va ésser donar-se compte de la situació i veure el gos que ja sense vacil·lar s'arrupia per fer el salt, com avençar ell, decidit, cap el gos famèlic i esquivar-lo a cops de peu el mateix que si jugués a futbol.

En girar-se per veure l'efecte que havia causat la seva heroica intervenció, es trobà que els dos petits se'l miraven com aquell qui mira un prodigi.

— No heu de tenir por — va fer en Sidret, amb un aire de persona gran que acabà de fer l'admiració del nen i de la nena.

En dir aquestes paraules s'adonà del dolç de nata que cadascun d'ells tenia mig encetat a la mà, i va dir:

— No us penseu que us volgués fer cap mal el pobre gos. Era això que li feia goig. Com que jo, si fos gos, faria el mateix.

I havent donat una altra mirada profunda a la lllaminadura, el nen es va sentir impulsat a fer-li'n ofrena.

— Té; en vo s?

— Només que la punta del teu dit xic per saber el gust que té.

El nen n'hi trencà un bocí i la nena un altre.

— No en vull pas tant. Pot er em pujaria al cap no estant-hi acostumat.

En menjà un bocí i l'altre l'embolicà i se'l ficà a la pitrera.

— Això, pels de casa — va dir tot convençut.

— A quina torre vius? — li preguntà la nena, que ja havia oblidat la mala estona que acabava de passar.

En sentir aquesta pregunta, en Sidret se la mirà amb una cara d'espurna que divertia.

— A quina torre visc, dius? Com t'ho diré jo... No es veu des d'aquí. Es una torre de fustes i llauna que el pare va muntar a sota el pont de la riera. Ara ja ho saps a quina torre visc.

El nen va riure de la gràcia amb què en Sidret havia donat aquesta explicació. La nena se'l mirà una mica envermellida, tement haver dit una niciesa.

En Sidret va pensar que feia estona que no cridava, i es disposà a marxar.

Amb una mica de ganes de lluir les seves facultats, s'enretirà tres passes i treient tan nirvi com va poder, engegà, vibrant i sonora, la seva cançó:

— Hi ha res per adobar! Paelles, caceroles, gibrells, paraaaaaaigües! Tot s'adoba, tot s'adoba per poc preeeeu!

— Per què crides això? — li preguntà el nen.

Llavors ell li explicà que el seu pare sabia adobar tot el que es presentava. Tenia a casa un caixó d'eines, un fogó de soldar i tot el que calia. Ell, en Sidret sortia cada matí a buscar feina pel poble i també pels pobles veïns i tot el que recollia de tronat el seu pare ho arregiava i ell l'ajudava.

Després de l'explicació, en Sidret seguí carrer avall, llençant a l'aire la seva cançó.

Els germanets no havien tingut paraules per regradar-lo, però en Sidret

podia estar segur que, carrer avall, l'acompanyava el més tendre agraïment d'aquelles dues personetes.

Aviat van esdevenir d'allò més amics. Cada mati, quan els germanets sentien el crit d'en Sidret, sortien a la vorera i feien una estona de conversa. L'amistat que els dos germanets li manifestaven el feia tan feliç que per res del món en Sidret no s'hauria deixat perdre aquella estona.

A mesura que intimaven, en Sidret es donava compte de quina altra mena de viure era la d'aquells nens i com més ho veia més cfoi es sentia que el volguessin per amic.

A tota pregunta que li fessin respecte el seus costums, sempre responia:

— Oh, jo no sóc pas com vosaltres.

Un dia, mentre estaven parlant, els va atrapar la vella cambrera que es cuidava dels nens.

Tot va ésser sortir i veure aquell xicot brut i espellifat, com clavar-li una terrible mirada, tot dient-li:

— Au, vés-te'n d'aquí, tu!

I va fer un gest com aquell que esquivava un gos. Immediatament, va fer entrar els petits.

L'endemà, en fer el crit de sempre, l'inquietava el dubte de si els seus amics sortirien.

— Hi ha res per adobar!..

El seu cor s'esponjà d'alegria quan, en passar per davant de la reixa, va veure que s'obria i que els germanets treien el cap per saludar-lo.

— Ola, Sidret. Et pensaves que no sortiríem, oi?

— Força por en tenia.

— Ens van renyar molt ahir perquè parlàvem amb tu, però, ara, ja no hi deuen pensar.

Així van passar encara alguns dies, fins que els van tornar a atrapar.

— Encara us parreu amb aquest xicotot! — cridà de sobte la cambrera. — Que no ho veieu que sembla una bestiola estranya!..

En quedar sol en Sidret es mirà, i una gran tristesa li estampí el pit.

— Ja té raó, ja, que semblo una bestiola estranya — murmurà. — Mai se n'havia adonat del fàstic que feia. Mai li havia sabut tan greu anar mal vestit. Si hagués portat vestit nou, de segur que no l'haurien esquivat d'allí com un gos i que el deixarien conversar amb aquells bons amiguets dels quals ara ja veia que li costaria de passar-se.

L'endemà va fer el crit amb més por encara. Passà pel davant de la reixa i la reixa no s'obrí.

— Es clar; com que sóc com una bestiola estranya!.. — va pensar.

Ja se n'anava quan sentí que el cridaven, en veu baixa, pel seu nom.

— Sidret! Sidret!

Amb tot, mirà vers la reixa i la reixa romania tancada.

— Sidret! Sidret!

Alçà el cap i el cor li va fer un salt d'alegria en veure damunt seu, abocats en la barana del mirador, els dos germanets.

— Té, Sidret. Entoma aquest dolç que t'hem guardat per a tu — li va dir la nena disposant-se a tirar-li un bon bescuit.

— Es perquè no t'enfadis amb allò que et va dir de la bestiola estranya.

Encara van poder parlar una bona estona. De tant en tant els nens miraven si la cambrera venia, i així no es van interrompre encara les converses.

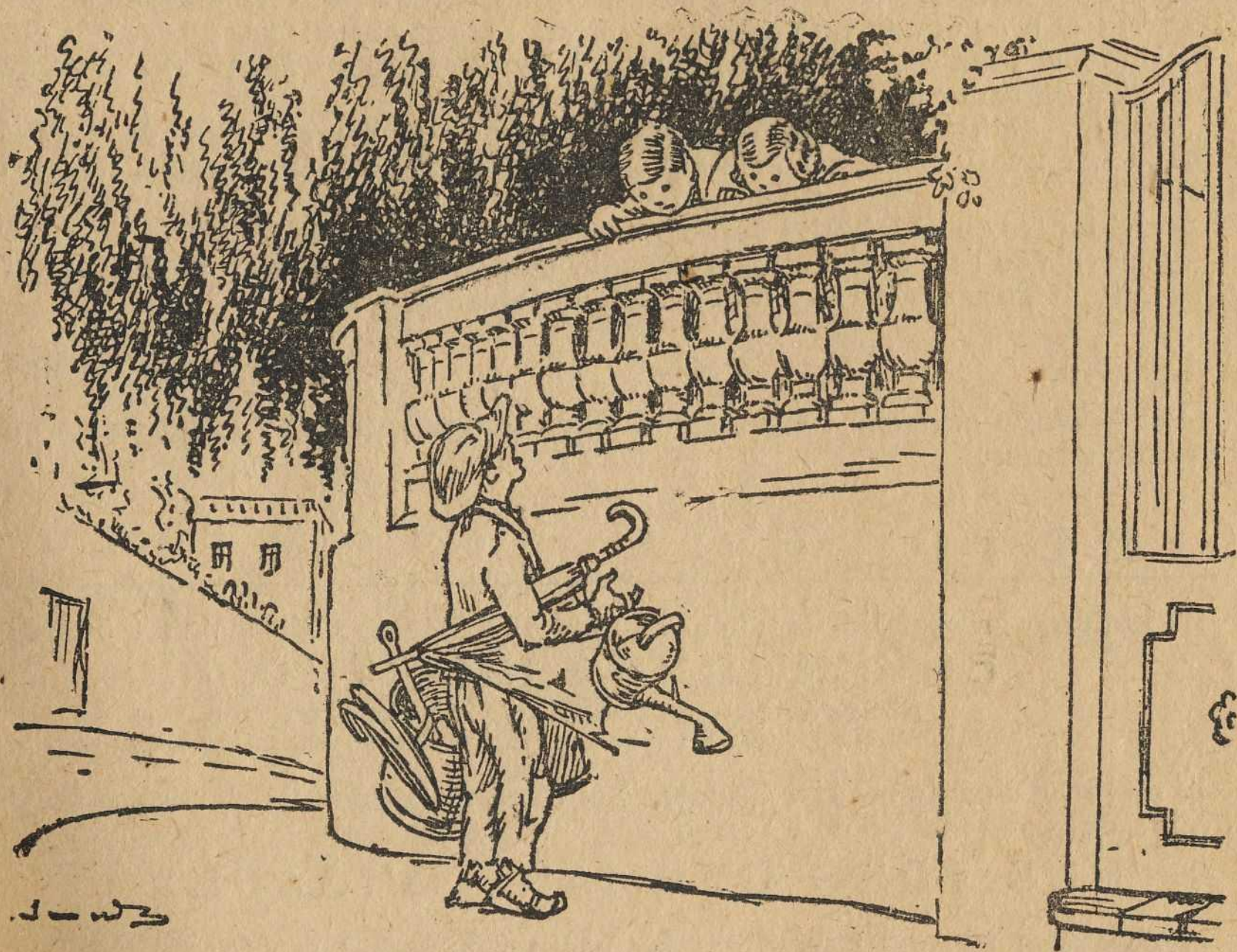
— No saps el que va fer la Manuela.

— Qui és la Manuela?

— La cambrera, home! Va anar a explicar-ho tot a la mamà, i, és clar, ella ens va dir que si ens tornava a veure parlant amb tu a la reixa ho diria al papà i ens castigaria molt.

— I doncs, per què sortiu? — preguntà en Sidret.

— Oh; com que la mamà va dir si ens tornava a veure a la reixa i aquí és el mirador... Després, saps, Sidret? Et volia veure perquè se m'ha trencat el ferret del rellotge, per on passa la corretgeta i he pensat donar-te'l per arre-

glar-lo. Així ningú no sabrà que se m'hagi trencat. Et sembla si el teu pare me'l podrà adobar?

Del mirador estant li allargà el rellotge que en Sidret examinà amb molta formalitat.

— Amb una gota de soldadura estarà arreglat — va prescriure el xicotet.

— Ja em diràs quant me'n faràs pagar.

— Ja fa temps que està pagat — respongué en Sidret, tot embutxacant-se el rellotget de polsera. — Si, si; no em miris així. Està pagat i ben pagat. No saps per què? Et penses que és poc voler ésser amic d'una bestiola estranya com jo?

— Per què dius això? No veus que són coses de la Manuela? Una cosa et demano, Sidret, i és que ningú no en sàpiga res. La mamà tindria un disgust molt gran si sabia que he espatllat el rellotge, i el papà em renyaria molt.

— No tinguis por. Demà mateix te'l portaré.

— Es el que anava a demanar-te: que me'l tornessis aviat, no fos cas que s'adonessin que no el porto.

— Demà sens falta en aquesta mateixa hora.

I en Sidret marxà tot cofoi de poder fer algun servei a tan bons amiguets.

— Que ve la Manuela! — exclamà en aquell mateix moment la nena, que havia estat vigilant.

En Sidret cuità a desaparèixer per no comprometre els seus amics, però no li valgué. En girar-se, va veure la cara irritada de la cambrera que sortia pel mirador, i el braç que es movia amenaçador, amunt i avall, en direcció d'ell.

L'endemà prou va cridar en Sidret si hi havia res per adobar. Ni la reixa s'obri, ni al mirador hi sortí ningú.

Desolat, amb una angúnia a dins del seu petit cor sensible, en Sidret seguí carrer avall, cridant desmaiadament, sense força ni entusiasme, com un plany.

— Hi ha res per adobar! Paelles, caceroles, paraaaigües...

La seva veu es va fondre carrer avall, com el ressó d'un udol llastimós, com el glapit de mal averany d'una bestiola estranya.

JOSEP M.ª FOLCH I TORRES

Per la molta extensió d'aquestes «Pàgines viscudes» anirà l'acabament en el pròxim número.

BIBLIOTECA 'GENTIL'

Ha obtingut un grandióss èxit la nova novel·la d'en Josep M.ª Folch i Torres

EL LLUMINÓS HORITZÓ

Il·lustracions per Junceda. Coberta a 4 tintes, per Albert
Preu: UNA PESSETA en totes les llibreries i quioscs de Catalunya.

El dia 30 d'abril (per ésser diumenge el dia primer de maig) sortirà la nova novel·la de Josep M.ª Folch i Torres

ELS TRES GERMANS D'ISABEL

Ha sortit el *TERCER VOLUM* de la col·lecció completa de

PÀGINES VISCUTES

d'en Josep M.ª Folch i Torres, il·lustrades per en Junceda.
Preu: UNA PESSETA a tot arreu.

Cap al tard

Ja el sol s'ha fos, deixant de foc petjades
en els cimals i en el mantell del cel;
de l'alt serrat ja baixen les ramades,
i en la blavor hi apunta el primè estel.

Es l'hora del repòs, i l'ocellada
s'afanya en ajocar-se bosc endins;

da Natura s'adorm assossegada,
i el cant vibrant del grill vetlla els camins.

Del llogarret proper a la carena
la veu de la campana es va escampant;
i un vell que ve del tros, i el parell mena,
fitant al cel sa mirada serena,
l'oració a flor de llavi va resant.

JOAN GELABERT

- Trobo que t'ha deixat molt aixafat l'anada a cal dentista?
- Es que m'ha arrancat tres queixals i...
- I què més?
- I sis duros.

XX

PATUFISTES! Ja heu provat la

**CREMA
SMART**

*Fixeu-vos que és la mi-
llor crema pel calçat de
fabricació nacional*

DEMANEU-LA SEMPRE

ENDEVINA ENDEVINETA

TARJA

LL. FIDEL LERA

Milano

Combinar degudament aquestes lletres de manera que donin el nom d'una comèdia d'en Folch i Torres.

F. S. VALLÉS

CADENA

.	.	— Negatiu.
.	.	— Anima'.
.	.	— En el mar.
.	.	— Consonant.
.	.	— Verb.

R. FONTANILLAS

LOGOGRIF NUMERIC

123456	— Poble català.
12443	— Als diaris.
5346	— Nombre.
321	— Peix.
12	— Aliment.
3	— Consonant.

TIN-TIN

ROMBE

.	Consonant.
...	Objecte allargat.
	Animal.
	Nom de dona.
	Eina de Manyà.
...	Pecat.
.	Vocal.

FRANCESC MAS G.

Solucions a l'inserit en el número anterior

Al jeroglífic: *Mig a fora i mig a dins.*
Al logogrif: *Moratín.*

Al rombe: *M Cap Maria Dia A.*
A l'ambidextre: *Las-Sal.*

ESPECTACLES PER A INFANTS EN EL

TEATRE CATALA (Novetats)

Direcció: JOAQUIM MONTERO

Dijous i diumenges, extraordinàries representacions de

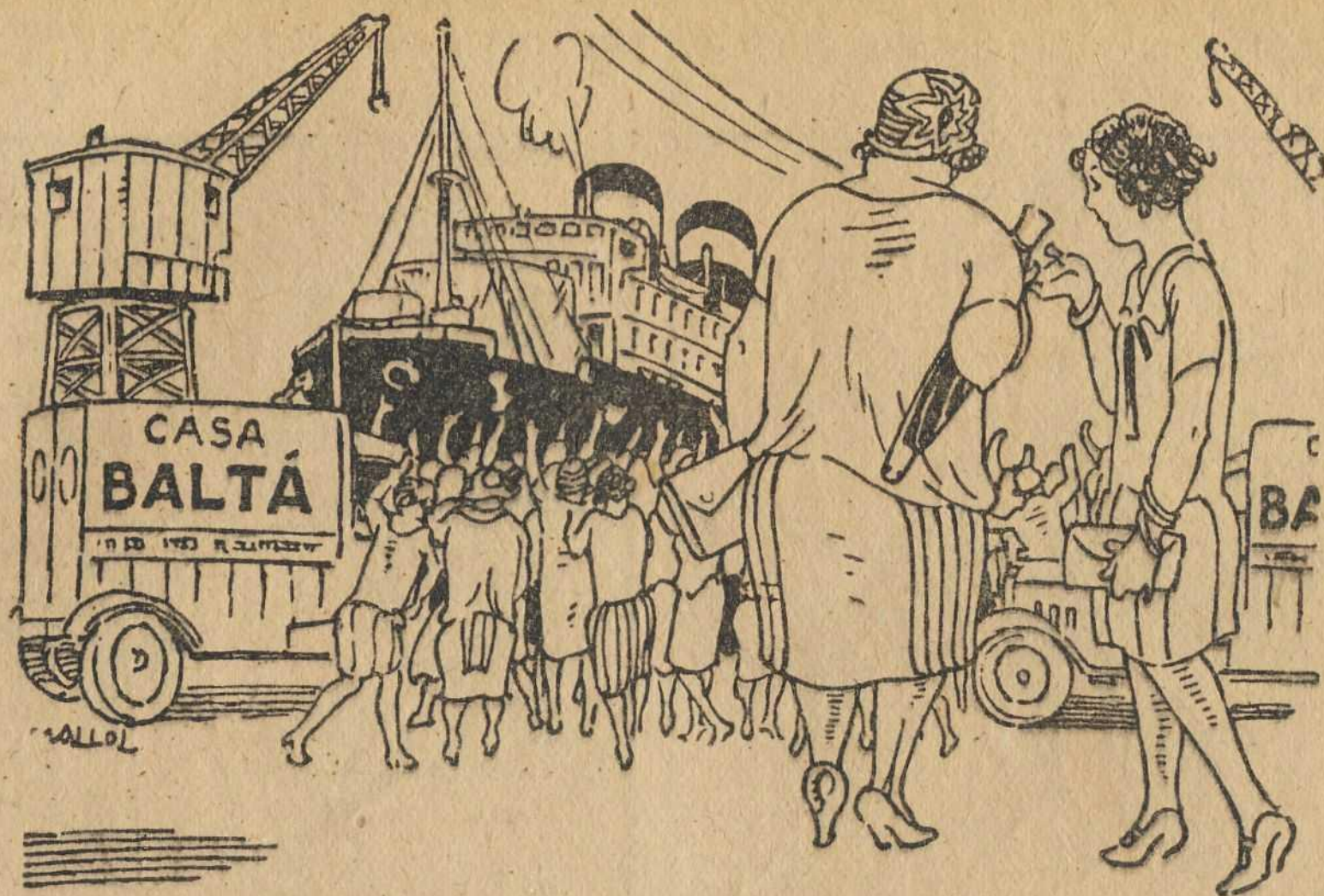
L'ANELL MERAVELLOS

LA VENTAFOCS

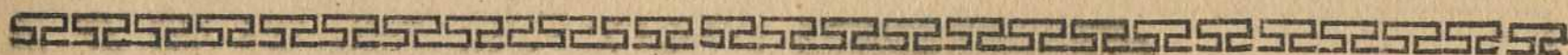
i EL SECRET DE LA CAPSA D'OR

Els més grans èxits d'en Josep M.ª Folch i Torres.

Consulteu cartells i diaris.

— Que saps per què hi ha tanta gent aquí, nena?
 — Sí, senyora; és que acaba d'arribar un vaixell de Xang-Hai carregat de sedes que envia Shany-Tu-Sut a la CASA BALTA.
 La CASA BALTA és la que ven les sedes més bones i més barates de Barcelona.
 Banys Nous, 11 i Cecs Boqueria, 8 - Telèfon 779 A

GLOBEOL

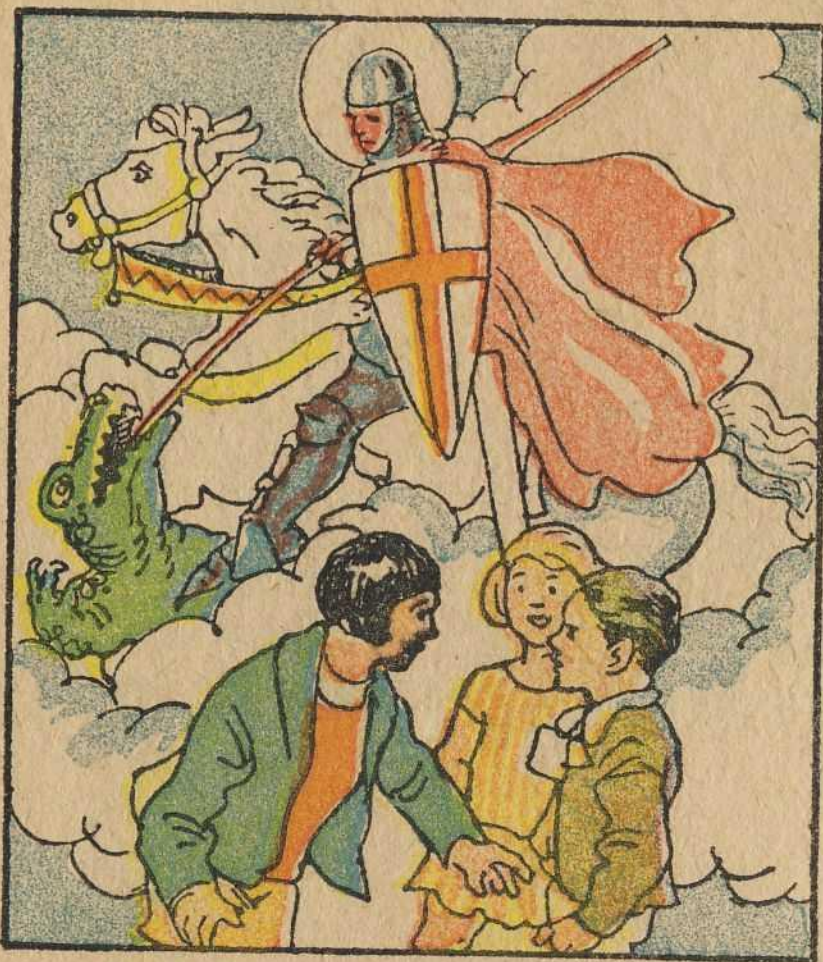
*Dóna forces per al ben viure.
 Esgotament, Malalties nervio-
 ses, Neurastènia, Anèmia.*

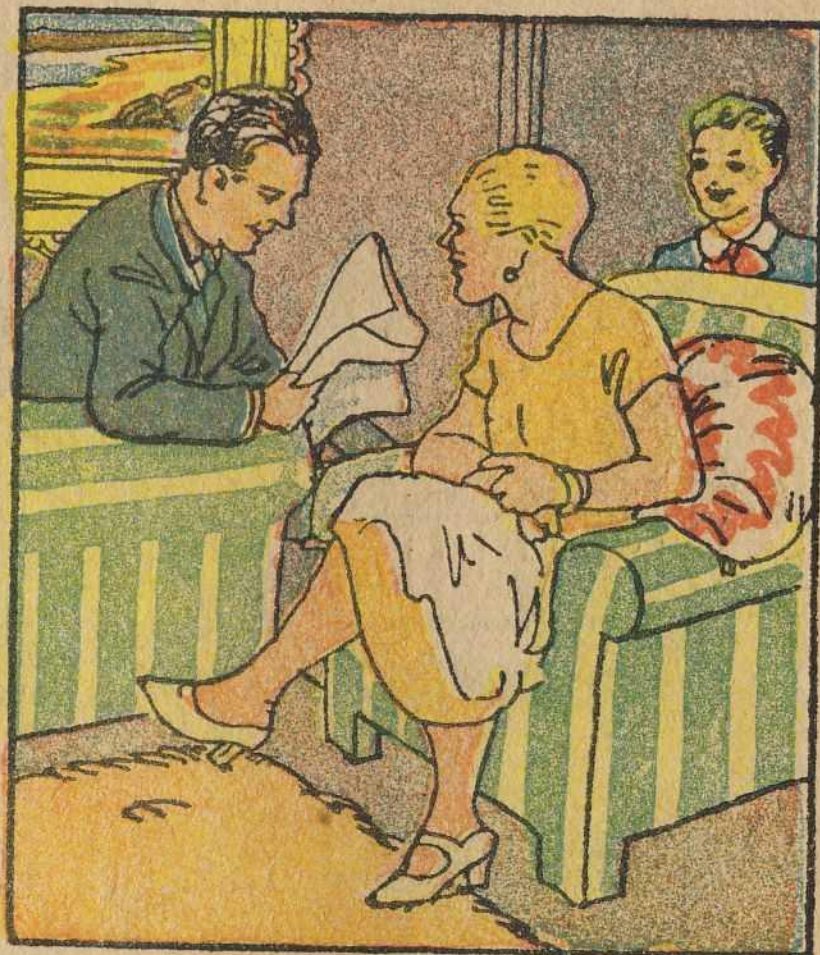
*Un mes de malaltia, treu un
 any de vida.*

*El GLOBEOL treu la
 malaltia, augmentant les forces
 de resistència.*

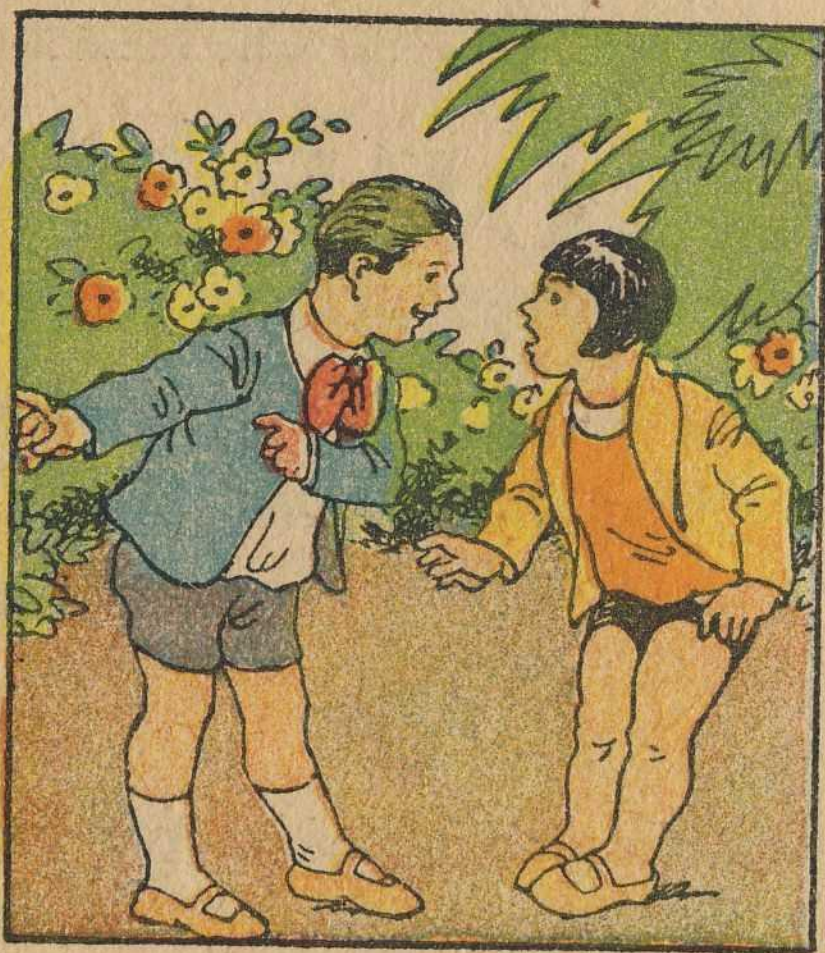
SANT JORDI

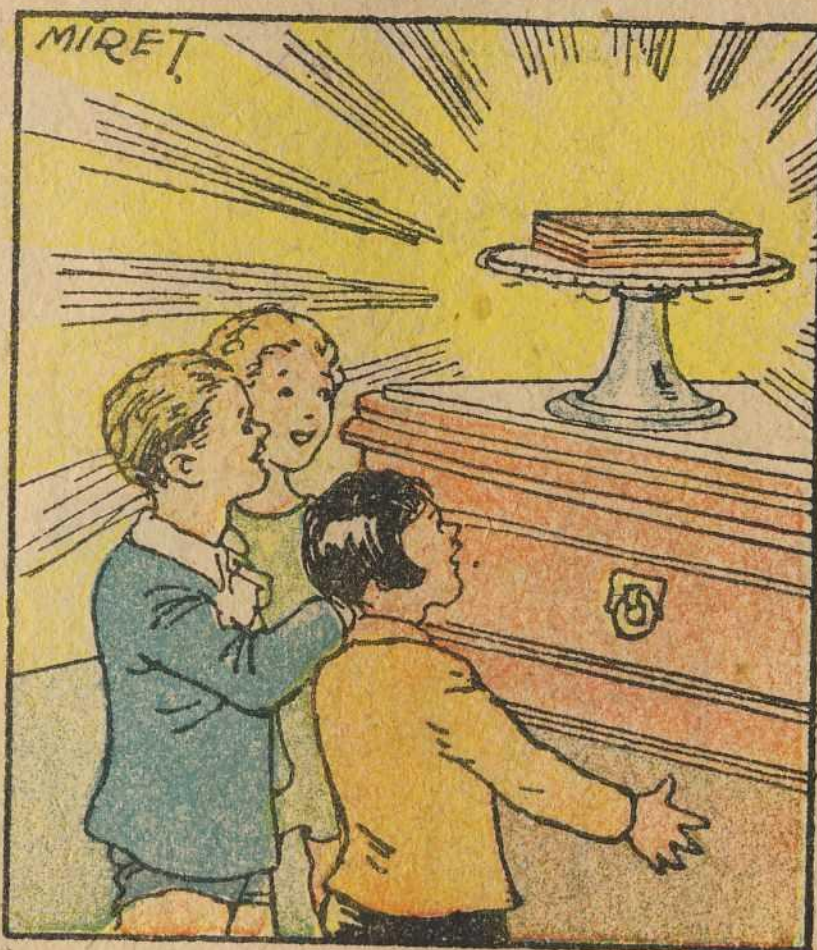
En Jordiet era molt devot de Sant Jordi, i a tothora en parlava amb els seus amiguets; molts cops se l'imaginava matant l'aranya.

Un dels amiguets d'en Jordiet va sentir a casa seva, una conversa (que per cert va plaure-li molt) i tot seguit anà a trobar en Jordiet i li va dir:

— Que no ho saps? a casa hi tindrem Sant Jordi
— I ara... si no pot ésser!..
— Ja ho veuràs!

I el dia de Sant Jordi, l'amigueta d'en Jordiet demostrà tenir raó: A casa seva hi tenien Sant Jordi... un Sant Jordi!.. el dolç exquisit que a casa Esteve Riera ha fet típic en aquesta diada.